

	<h1 style="color: red;">Πνευματικά Σημειώματα</h1> <p style="color: red; font-weight: bold;">Ίεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Εβδομαδιαία ηλεκτρονική έκδοση Ίεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης της Εκκλησίας των Γνησίων Όρθοδόξων Χριστιανών Ελλάδος</p> <p style="color: red; font-weight: bold;">Έτος 1ο / Τεύχος: 24 Πέμπτη 11η Ιουλίου 2024</p> <p>Κόρου & Ιωάννου Αναργύρων εΰρεσις τ. Λειψάνων (28η Ιουνίου π. ήμ.)</p>
---	---	---

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς Γ' Ματθαίου

(Ματθαίου κεφ. στ' 22-33)

Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινόν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινόν ἔσται. εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον; Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίνητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος; Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν; τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα; Καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι; μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα πάντα γὰρ

ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι
 χρήζετε τούτων ἀπάντων. Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ
 Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα
 προστεθήσεται ὑμῖν.

Μετάφραση

Τό λυχνάρι τοῦ σώματος εἶναι τὰ μάτια. Ἄν λοιπὸν τὰ μάτια σου
 εἶναι γερά, ὅλο τὸ σῶμα σου θὰ εἶναι στὸ φῶς. Ἄν ὁμως τὰ
 μέτια σου εἶναι χαλασμένα, ὅλο τὸ σῶμα σου θὰ εἶναι στὸ
 σκοτάδι. Κι ἂν τὸ φῶς ποὺ ἔχεις, μεταβληθεῖ σὲ σκοτάδι,
 σκέψου πόσο θὰ εἶναι τὸ σκοτάδι.

Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι δοῦλος σὲ δύο κυρίους, ἢ θὰ μισήσει
 τὸν ἓναν καὶ θὰ ἀγαπήσει τὸν ἄλλον, ἢ θὰ στηριχθεῖ στὸν ἓναν
 καὶ θὰ περιφρονήσει τὸν ἄλλον. Δὲν μπορεῖτε νὰ εἶστε δούλοι
 καὶ στὸ Θεὸ καὶ στὸ χρήμα. Γι'αὐτὸ λοιπὸν σᾶς λέω. Μὴ
 μεριμνᾶτε γιὰ τὴ ζωὴ σας, τί θὰ φᾶτε καὶ τί θὰ πιεῖτε οὔτε γιὰ τὸ
 σῶμα σας, τί θὰ ντυθεῖτε. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι σπουδαιότερη ἀπὸ
 τὴν τροφή; Καὶ τὸ σῶμα δὲν εἶναι σπουδαιότερο ἀπὸ τὸ
 ντύσιμο; Κοιτάξτε τὰ πουλιὰ ποὺ δὲ σπέρνουν, οὔτε θερίζουν
 οὔτε συνάζουν ἀγαθὰ σὲ ἀποθήκες κι ὁμως ὁ οὐράνιος Πατέρας
 σας τὰ τρέφει, ἐσεῖς δὲν ἀξίζετε πολὺ περισσότερο ἀπὸ αὐτὰ; Κι
 ἔπειτα, ποιὸς ἀπὸ σᾶς μπορεῖ μὲ τὸ ἄγχος του νὰ προσθέσει
 ἓναν πῆχυ στὸ ἀνάστημά του; Καὶ γιὰτί τόσο ἄγχος γιὰ τὸ
 ντύσιμό σας; Ἄς σᾶς διδάξουν τὰ ἀγριόκρινα πῶς μεγαλώνουν,
 δὲν κοπιάζουν, οὔτε γνέθουν κι ὁμως σᾶς βεβαιώνω πῶς οὔτε ὁ
 Σολομῶν σ'ὄλη του τὴ μεγαλοπρέπεια δὲν ντυνόταν ὅπως ἓνα
 ἀπὸ αὐτὰ. Ἄν ὁμως ὁ Θεὸς ντύνει ἔτσι ἓνα ἀγριόχορτο, ποὺ
 σήμερα ὑπάρχει κι αὔριο θὰ τὸ ρίζουν στὴ φωτιά, δὲ θὰ
 φροντίσει πολὺ περισσότερο γιὰ σᾶς, ὀλιγόπιστοι; Μὴν ἔχετε
 λοιπὸν ἄγχος καὶ μὴν ἀρχίσετε νὰ λέτε "τί θὰ φᾶμε" ἢ "τί θὰ
 πιοῦμε" ἢ "τί θὰ ντυθοῦμε"; Γιατί γιὰ ὅλα αὐτὰ ἀγωνιοῦν ὅσοι
 δὲν ἐμπιστεύονται το Θεὸ, ὁ οὐράνιος ὁμως Πατέρας σας ξέρει
 καλά ὅτι ἔχετε ἀνάγκη ἀπ'ὅλα αὐτὰ. Γι'αὐτὸ καὶ πρῶτα ἀπ'ὅλα
 νὰ ἐπιζητεῖτε τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπικράτηση τοῦ
 θελήματός Του, κι ὅλα αὐτὰ θὰ ἀκολουθήσουν.

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Α' Πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴ Παύλου IB' 17-31

Εἰ ὅλον τὸ σῶμα ὀφθαλμός, ποῦ ἡ ἀκοή; Εἰ ὅλον ἀκοή, ποῦ ἡ ὄσφρησις; Νυνὶ δὲ ὁ Θεὸς ἔθετο τὰ μέλη ἐν ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ σώματι καθὼς ἠθέλησεν. Εἰ δὲ ἦν τὰ πάντα ἐν μέλος, ποῦ τὸ σῶμα; Νῦν δὲ πολλὰ μὲν μέλη, ἐν δὲ σῶμα. Οὐ δύναται δὲ ὀφθαλμός εἰπεῖν τῇ χειρὶ· χρεῖαν σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσί· χρεῖαν ὑμῶν οὐκ ἔχω· Ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν ἀναγκαῖά ἐστι, καὶ ἃ δοκοῦμεν ἀτιμότερα εἶναι τοῦ σώματος, τούτοις τιμὴν περισσοτέραν περιτίθεμεν, καὶ τὰ ἀσχήμονα ἡμῶν εὐσχημοσύνην περισσοτέραν ἔχει. τὰ δὲ εὐσχήμονα ἡμῶν οὐ χρεῖαν ἔχει. ἀλλ' ὁ Θεὸς συνεκέρασε τὸ σῶμα, τῷ ὑστεροῦντι περισσοτέραν δούς τιμὴν, ἵνα μὴ ᾖ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη· υμεῖς δὲ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους. Καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεῦτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν. Μὴ πάντες ἀπόστολοι; Μὴ πάντες προφῆται; Μὴ πάντες διδάσκαλοι; μὴ πάντες δυνάμεις; Μὴ πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; Μὴ πάντες γλώσσαις λαλοῦσι; Μὴ πάντες διερμηνεύουσι; Ζηλοῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα. Καὶ ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῖν δείκνυμι.

Μετάφραση

Ἄν ὅλο τὸ σῶμα δὲν ἦταν παρὰ ἓνα μάτι, πῶς θὰ μπορούσε κανεὶς ν' ἀκούσει; Ἄν ὅλο τὸ σῶμα δὲν ἦταν παρὰ ἓνα αὐτὶ, πῶς θὰ μπορούσαμε νὰ ὀσφρανθοῦμε; Ὁ Θεὸς ὁμως τοποθέτησε στὸ σῶμα τὸ καθένα ἀπὸ τὰ μέλη ὅπως αὐτὸς θέλησε. Ἄν ὅλα ἦταν ἓνα μονάχα μέλος, θὰ ὑπῆρχε πουθενὰ τὸ σῶμα; Ἐνῶ τώρα ὑπάρχουν πολλὰ μέλη, ἀλλὰ ἓνα μόνο σῶμα. Καὶ δὲν μπορεί νὰ πεῖ τὸ μάτι στὸ χερί "Ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκη σου", οὔτε τὸ κεφάλι στὰ πόδια "Δὲ σᾶς χρειάζομαι". Ἀντίθετα, τὰ μέλη τοῦ σώματος πού φαίνονται νὰ εἶναι πιὸ ἀδύναμα, αὐτὰ εἶναι τὰ πιὸ ἀναγκαῖα κι ἐκεῖνα τὰ μέλη τοῦ σώματος πού τὰ ἔχουμε σὲ

λιγότερη υπόληψη, αὐτὰ τὰ περιποιούμεσθε περισσότερο καὶ τὰ ἄλλα πού δὲν εἶναι παρουσιάσιμα, τὰ περιβάλλουμε μὲ περισσὴ φροντίδα, πού δὲν τὴ χρειάζονται τὰ ἄλλα, τὰ παρουσιάσιμα μέλη. Ὁ Θεὸς συναρμολόγησε τὸ σῶμα δίνοντας μεγαλύτερη τιμὴ στὰ μέλη ἐκεῖνα πού ὑστεροῦν. Ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχει πόλεμος μέσα στὸ σῶμα, ἀλλὰ τὰ μέλη νὰ φροντίζουν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. Πραγματικὰ ὅταν ὑποφέρει ἓνα μέλος, συμπάσχουν ὅλα τὰ ὑπόλοιπα μέλη κι ὅταν τιμᾶται ἓνα μέλος, χαίρονται μαζί του ὅλα τὰ ὑπόλοιπα μέλη.

Ἐσεῖς ὅλοι μαζί ἀποτελεῖτε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἶστε μέλη του, ὁ καθένας σας χωριστὰ. Γι' αὐτὸ στὴν ἐκκλησία ὁ Θεὸς τοποθέτησε τὸν καθένα στὴν ὀρισμένη του θέση, πρῶτα ἔρχονται οἱ Ἀπόστολοι, σὲ δεύτερη θέση οἱ προφήτες, σὲ τρίτη οἱ διδάσκαλοι, καὶ ἀκολουθοῦν οἱ θαυματουργοί, οἱ θεραπευτές, αὐτοὶ πού παραστέκονται στὶς ἀνάγκες, οἱ διαχειριστές, ὅσοι λαλοῦν τὰ διάφορα εἶδη γλωσσῶν. Δὲν εἶναι ὅλοι ἀπόστολοι, οὔτε ὅλοι προφήτες, οὔτε ὅλοι διδάσκαλοι. Δὲν εἶναι ὅλοι θαυματουργοί, οὔτε ὅλοι θεραπευτές, οὔτε ὅλοι λαλοῦν γλώσσες κι οὔτε ὅλοι ξέρουν πῶς νὰ τὶς ἐξηγοῦν. Ὁ ζῆλος σας μάλιστα, πρέπει νὰ στρέφεται πρὸς τὰ σημαντικότερα χαρίσματα.

Σᾶς δείχνω κι ἓναν πολὺ ἀνώτερο ἀκόμα δρόμο.

Σχολιασμός Εὐαγγελίου

Τρίτη Κυριακὴ τοῦ Ματθαίου σήμερα καὶ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο εἶναι παρμένο ἀπὸ τὸ στ' κεφάλαιο. Μᾶς μιλάει γιὰ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ πόσο μεγάλη εἶναι ἂν τὸν ἐπιλέξουμε, ἂν πιστέψουμε σὲ Αὐτὸν καὶ ἀκολουθήσουμε τὸ θέλημά Του.

Εἶπε ὁ Κύριος: «Τὸ λυχνάρι τοῦ σώματος εἶναι τὸ μάτι. Ἐὰν τὸ μάτι σου εἶναι ὑγιές, ὅλο τὸ σῶμα σου θὰ εἶναι φωτεινὸ. Ἐὰν τὸ μάτι σου εἶναι πονηρὸ, ὅλο σου τὸ σῶμα θὰ εἶναι σκοτεινὸ. Ἀλλὰ ἂν τὸ ἐσωτερικὸ σου φῶς εἶναι σκοτάδι, πόσο μεγάλο εἶναι τὸ σκοτάδι; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δουλεύει γιὰ δύο ἀφέντες· ἢ τὸν ἓνα θὰ μισήσει καὶ τὸν ἄλλο θὰ ἀγαπήσει, ἢ εἰς τὸν ἓνα θὰ προσκολληθεῖ καὶ τὸν ἄλλο θὰ καταφρονήσει· δὲν

γίνεται νὰ ὑπηρετεῖτε καὶ τὸ Θεὸ καὶ τὸν μαμωνά. Γι' αὐτὸ σας λέω, μὴν μεριμνᾶτε γιὰ τὴ ζωὴ σας τί θὰ φᾶτε καὶ τί θὰ πεῖτε, οὔτε μὲ τί θὰ ντύσετε τὸ σῶμα σας· δὲν εἶναι ἡ ψυχὴ σας πιὸ σημαντικὴ ἀπὸ τὴν τροφὴ καὶ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ ἔνδυμα;

Κοιτᾶξτε νὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ, πού οὔτε σπέρνουν οὔτε θερίζουν, οὔτε μαζεύουν καρπούς στὶς ἀποθήκες, καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας σας τὰ τρέφει· δὲν ἔχετε ἐσεῖς μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ αὐτά; Ποιὸς ἀπὸ ἐσᾶς, μπορεῖ ἴσο κι ἂν φροντίσει, νὰ προσθέσει ἓνα πήχη στὸ ἀνάστημά του; Καὶ γιατί μεριμνᾶτε γιὰ τὰ ἐνδύματα; Παρατηρεῖστε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πὼς μεγαλώνουν· οὔτε κοπιάζουν, οὔτε γνέθουν· ἀλλὰ σᾶς λέω ὅτι οὔτε ὁ Σολομῶν σὲ ὅλη του τὴ δόξα δὲν ντύθηκε σὰν ἓνα ἀπὸ αὐτά. Ἄν τὸ χορτάρι τοῦ ἀγροῦ, πού σήμερα εἶναι κι αὔριο θὰ ριχθεῖ στὴ φωτιά, ὁ Θεός, τόσο ὠραῖα, τὸ ντύνει, πόσο περισσότερο ἐσᾶς ὀλιγόπιστοι; Μὲν μεριμνᾶτε, λοιπόν, λέγοντας, τί θὰ φᾶμε ἢ τί θὰ πιοῦμε ἢ τί θὰ ντυθοῦμε; Διότι ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιζητοῦν οἱ ἐθνικοὶ· γνωρίζει ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος ὅτι τὰ χρειάζεστε ὅλα αὐτά. Ζητᾶτε πρῶτα τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνη Του, καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ σᾶς χορηγηθοῦν.

Ὅταν κάποιος ἄνθρωπος, ἔχει χάσει τὸ φῶς του, εἴτε ἐκ γενετῆς εἴτε στὴν πορεία τῆς ζωῆς του, ἡ ζωὴ του εἶναι ἓνας καθημερινὸς ἀγῶνας. Ἡ κατάστασή του παρεμποδίζει τὴν καθημερινή του ζωὴ, τὶς συναναστροφές καὶ τὴν ἐργασία του. Ὅλη του ἡ ὑπαρξὴ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ζεῖ στὸ σκοτάδι. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καὶ στὸν ἄνθρωπο πού ἔχει σκοτισμένα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του. Τὰ πνευματικὰ του μάτια, ἀντὶ νὰ ἀντανακλοῦν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἀντικατοπτρίζουν τὸ σκοτάδι του. Κι ὅπως λέει ὁ Κύριος «ἂν τὸ ἐσωτερικὸ σου φῶς εἶναι σκοτάδι, πόσο μεγάλο εἶναι τὸ σκοτάδι;».

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ σκοτάδι, εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ μᾶς πάρει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ μᾶς καθοδηγήσει. Μάλιστα τὸ καλὸ ἐδῶ εἶναι ὅτι ὄχι μόνον μᾶς βοηθάει νὰ κινηθοῦμε καὶ φύγουμε ἀπὸ τὸ σκοτάδι, ἀλλὰ παράλληλα γιαιτρεύει καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας. Ἔτσι,

γιατρεμένοι πια από την άμαρτία, θα μπορέσουμε να Τὸν δοῦμε πραγματικά και να ἐκπέμψουμε κι ἐμεῖς, τὸ δικό του φῶς.

Αὐτὸ θέλει, ἄλλωστε, ὁ Κύριος ἀπὸ ἐμᾶς. Νὰ γίνουμε εἰκόνες του και νὰ ἀντανακλοῦμε το φῶς Του. Νὰ γίνουμε τὰ λυχνάρια ποὺ θὰ φωτίζουν και θὰ διώχνουν τὸ σκοτάδι αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Νὰ γίνουμε τὸ φωτεινὸ παράδειγμα, ποὺ θὰ ἔλξει πρὸς Αὐτόν, ὅλο τὸ κόσμο ποὺ δὲν Τὸν γνώρισε ἀκόμα. Τὸ πὼς θὰ γίνει αὐτό, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀνησυχεῖ. Θὰ φροντίσει ὁ Κύριος μὲ τρόπους τοὺς ὁποίους δὲν μπορούμε και νὰ κατανοήσουμε. Ἄρκει νὰ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στὸ Θεὸ και αὐτὸς θὰ βρει τὸν τρόπο.

Αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη στὸ Θεὸ ποὺ περιγράφει και στὴ συνέχεια τοῦ Εὐαγγελίου και ποὺ τὴν ἔχουμε ἐκβάλλει τελείως ἀπὸ πάνω μας. Ἀγωνιοῦμε γιὰ τὰ πάντα, φοβόμαστε γιὰ τὰ πάντα. Τὸ μόνο ποὺ γυρνᾶει στὸ μυαλό μας ὅλη μέρα εἶναι οἱ βιοτικὲς μέριμνες. Τί θὰ φᾶμε, τί θὰ πιοῦμε, πὼς θὰ ντυθοῦμε. Τί λέει ὁμως ὁ Κύριος σήμερα; Μὴν μεριμνᾶτε γι' αὐτὰ λέει, ὁ Κύριος θὰ σᾶς φροντίσει, ὅπως φροντίζει τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ και τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ. Μὴν ἀφήνετε τὴν καθημερινότητα και τὶς ἔγνοιες νὰ σᾶς ἀποσπᾶνε ἀπὸ τὸν πραγματικό σας στόχο, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς.

Μὰ θὰ ποῦμε, ἔχουμε ὑποχρεώσεις, ἔχουμε παιδιά, ἔχουμε οἰκογένεια, αὐτὰ ποιὸς θὰ τὰ ζήσει; Νὰ περιμένουμε νὰ μᾶς ταῖσει ὁ Θεός; Κι αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ γίνει ἂν ἡ πίστη μας ἦταν ἀρκετὰ δυνατὴ, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ αὐτὸ ὁ Κύριος. Αὐτὸ ποὺ ἐννοεῖ εἶναι νὰ μὴν χάνουμε τὴν ἐλπίδα μας στὸ Θεό. Αὐτὸς ποὺ φροντίζει γιὰ ὅλη τὴν πλάση, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφήσει ἐμᾶς, τὰ παιδιά Του, νὰ χαθοῦμε; Ἐμεῖς και θὰ δουλέψουμε και θὰ ιδρώσουμε και θὰ κοπιᾶσουμε, γιὰ νὰ κερδίσουμε τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἄν ὁμως κάποια στιγμή, ἐπιτρέψει ὁ Θεὸς νὰ ἔρθει μιὰ δοκιμασία, ἃς μὴν ἀπελπιζόμαστε. Ὅσο ἔχουμε πίστη κι ἐλπίδα στὸ Θεό, θὰ εἶναι δίπλα μας και θὰ μᾶς βοηθάει μὲ τὸν καλύτερο τρόπο.

Κλείνοντας ὁ Κύριος μᾶς παρακινεῖ νὰ ζητοῦμε πρῶτα ἀπ' ὅλα, τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Αὐτό, λοιπόν, ἃς εὐχηθοῦμε ὅλοι μαζί. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔρχονται δεύτερα. Ὁ λόγος ποὺ ἤρθαμε

ἄλλωστε, σὲ αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ, εἶναι γιὰ νὰ κερδίσουμε τὴν αἰώνια. Εὐχόμαι νὰ εἶναι ὁ Κύριος δίπλα μας, νὰ στηρίζει ὁ δρόμος μας καὶ ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα, νὰ μᾶς χαρίσει τὴν αἰώνιο ζωὴ. Ἀμήν.

π. Ὀνούφριος Ἀβραμίδης

Παραινέσεις Ἁγίων

Για τον ἄββᾶ Ἰωάννη διηγοῦνταν τὰ ἐξῆς Μιᾶς νέας πέθαναν οἱ γονεῖς καὶ ἔμεινε ὀρφανή. Τὸ ὄνομά της ἦταν Ταῖσία. Σκέφτηκε λοιπὸν ἡ κόρη αὐτὴ νὰ κάνει τὸ σπίτι της ξενοδοχεῖο, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν Πατέρων ἀπὸ τὴ Σκῆτη, καὶ ἔμεινε σὰν ξενοδόχος ἄρκετὸ καιρὸ, ἐξυπηρετώντας τοὺς Πατέρες.

Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ξοδεύτηκαν αὐτὰ ποὺ εἶχε καὶ ἄρχισε νὰ στερεῖται. Ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν πλησίασαν κάποιοι διεφθαρμένοι ἄνθρωποι καὶ τὴν ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸν καλὸ τῆς σκοπὸ. Ἔτσι ἄρχισε νὰ ζεῖ κακὴ ζωὴ. Ἐφθασε μέχρι τὴν πορνεία.

Οἱ Πατέρες τὸ πληροφορήθηκαν καὶ πολὺ λυπήθηκαν. Κάλεσαν τὸν ἄββᾶ τὸν Ἰωάννη τὸν Κολοβὸ καὶ τοῦ λένε : «Μάθαμε γιὰ ἐκεῖνη τὴν ἀδελφὴ ὅτι ζεῖ ὄχι καλὴ ζωὴ. Αὐτὴ βέβαια ὅταν μποροῦσε, μᾶς ἔδειξε τὴν ἀγάπη της. Τώρα κι ἐμεῖς ἅς τῆς δείξουμε ἀγάπη καὶ ἅς τὴ βοηθήσουμε. Μπὲς ἐσὺ στὸν κόπο νὰ τὴν συναντήσεις καὶ μὲ τὴ σοφία ποὺ σοῦ χάρισε ὁ Θεὸς τακτοποίησε ὅ,τι ἔχει σχέση μὲ κείνην».

Πῆγε λοιπὸν ὁ ἄββᾶς. Λέει στὴ γριὰ τὴ θυρωρὸ : «Κάνε γνωστὸ στὴν κυρία σου ὅτι ἦρθα». Αὐτὴ ὅμως τὸν ἀπόδιωξε λέγοντας : «Ἐσεῖς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς φάγατε ὅ,τι εἶχε καὶ τώρα πιά εἶναι φτωχή». Τῆς λέει ὁ ἄββᾶς Ἰωάννης: «Μίλησέ της γιὰ μένα, μπορῶ νὰ τῆς φανῶ πολὺ χρήσιμος». Οἱ ὑπηρέτες της χαμογελώντας εἰρωνικὰ τοῦ λένε : «Τὶ μπορεῖς τάχα νὰ τῆς δώσεις καὶ θέλεις νὰ τὴν ἀνταμώσεις;» «Ποῦ ξέρετε ἐσεῖς -ἀποκρίθηκε - τί πρόκειται νὰ τῆς δώσω;»

Ἀνέβηκε λοιπὸν ἡ θυρωρὸς καὶ τῆς εἶπε γιὰ τὸν ἀββᾶ. Λέει ἡ νέα : «Αὐτοὶ οἱ μοναχοὶ πάντοτε περνοῦν ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσας καὶ βρίσκουν μαργαριτάρια». Ἐπειτα στολίστηκε καὶ τῆς λέει : «Νὰ μοῦ τὸν φέρεις, παρακαλῶ, ἐπάνω». Μόλις ἀνέβηκε ὁ ἀββᾶς, ἐκείνη πρόλαβε καὶ κάθισε στὴν κλίνη. Ὁ ἀββᾶς ἦρθε καὶ κάθισε κοντὰ της καὶ κοιτάζοντάς την μὲ προσοχὴ στὸ πρόσωπο, λέει «Γιατὶ ἀπέρριψες τὸν Ἰησοῦ, ὥστε νὰ φτάσεις σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο;» Στὰ λόγια αὐτὰ πάγωσε ὀλόκληρη. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι κάτω ὁ ἀββᾶς καὶ ἄρχισε νὰ κλαίει δυνατά. «Ἀββᾶ -τοῦ λέει ἐκείνη – γιατί κλαῖς;» Σήκωσε γιὰ λίγο τὸ κεφάλι του, ἀλλ’ ἔσκυψε πάλι καὶ κλαίγοντας τῆς λέει : «Βλέπω τὸν σατανᾶ νὰ παίζει στὴν ὄψη σου καὶ δὲ θὰ κλάψω;»

Τότε τοῦ λέει : «Ἐπάρχει μετάνοια ἀββᾶ;» «Ναί» ἀπαντᾷ. «Πάρε με - τοῦ λέει - καὶ πήγαινέ με ὅπου θέλεις». «Πᾶμε» τῆς ἀποκρίνεται. Σηκώθηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε. Δὲν ἄφησε καμία ἐντολή, οὔτε ὄρισε τίποτε γιὰ τὸ σπίτι της. Τὰ πρόσεξε αὐτὰ ὁ ἀββᾶς καὶ θαύμασε.

Ἐφθασαν στὴν ἔρημο. Εἶχε βραδιάσει. Ὁ ἀββᾶς ἔκανε ἀπὸ τὴν ἄμμο ἓνα μικρὸ προσκεφάλι γι’ αὐτὴν καὶ σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἓνα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Τὸ δικὸ της τῆς τὸ σφράγισε μὲ τὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς λέει : «Κοιμήσου ἐδῶ». Καὶ ὁ ἴδιος, ἀφοῦ τελείωσε τὶς προσευχὰς του, ξάπλωσε.

Τὰ μεσάνυχτα ξύπνησε. Βλέπει ἓναν δρόμο φωτεινὸ, ποὺ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τερμάτιζε πάνω στὴ γυναίκα, καὶ εἶδε τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνεβάζουν ψηλὰ τὴν ψυχὴ της. Σηκώθηκε. Τὴν πλησίασε καὶ τὴν ἔσπρωξε ἀπαλὰ μὲ τὸ πόδι. Ἀντιλήφθηκε ὅτι εἶχε πεθάνει. Συγκινημένος ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ καὶ δέονταν στὸν Θεὸ.

Μιά φωνή ἀκούστηκε πὸ ἔλεγε : «Ἡ μετάνοια τῆς μιᾶς ὥρας αὐτῆς τῆς γυναίκας ἔγινε περισσότερο δεκτὴ ἀπὸ τὴν μετάνοια πολλῶν πὸ χρόνια μετανοοῦν, χωρὶς ὅμως ἢ μετάνοιά τους νὰ ἔχει τέτοια θερμότητα».

Γεροντικόν, Κεφ ΙΖ´17

Έάν θέλετε νά λαμβάνετε δωρεάν στό e-mail σας το ηλεκτρονικό περιοδικό «Πνευματικά Σημειώματα» μπορείτε νά στείλετε στην διεύθυνση imthesgrafeio@gmail.com τα στοιχεία σας.

Όνομα, Έπώνυμο, Τηλέφωνο με θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικά Σημειώματα»

Έρας Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
της Έκκλησίας τών Γνησίων Όρθοδόξων Χριστιανών Έλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Έπεύθυνος Έκδοσης:

† Πρεσβύτερος Όνούφριος Άβραμίδης τηλ: 6989286400
έφημέριος Ι. Ν. Αγίου Γεωργίου Κατερίνης

